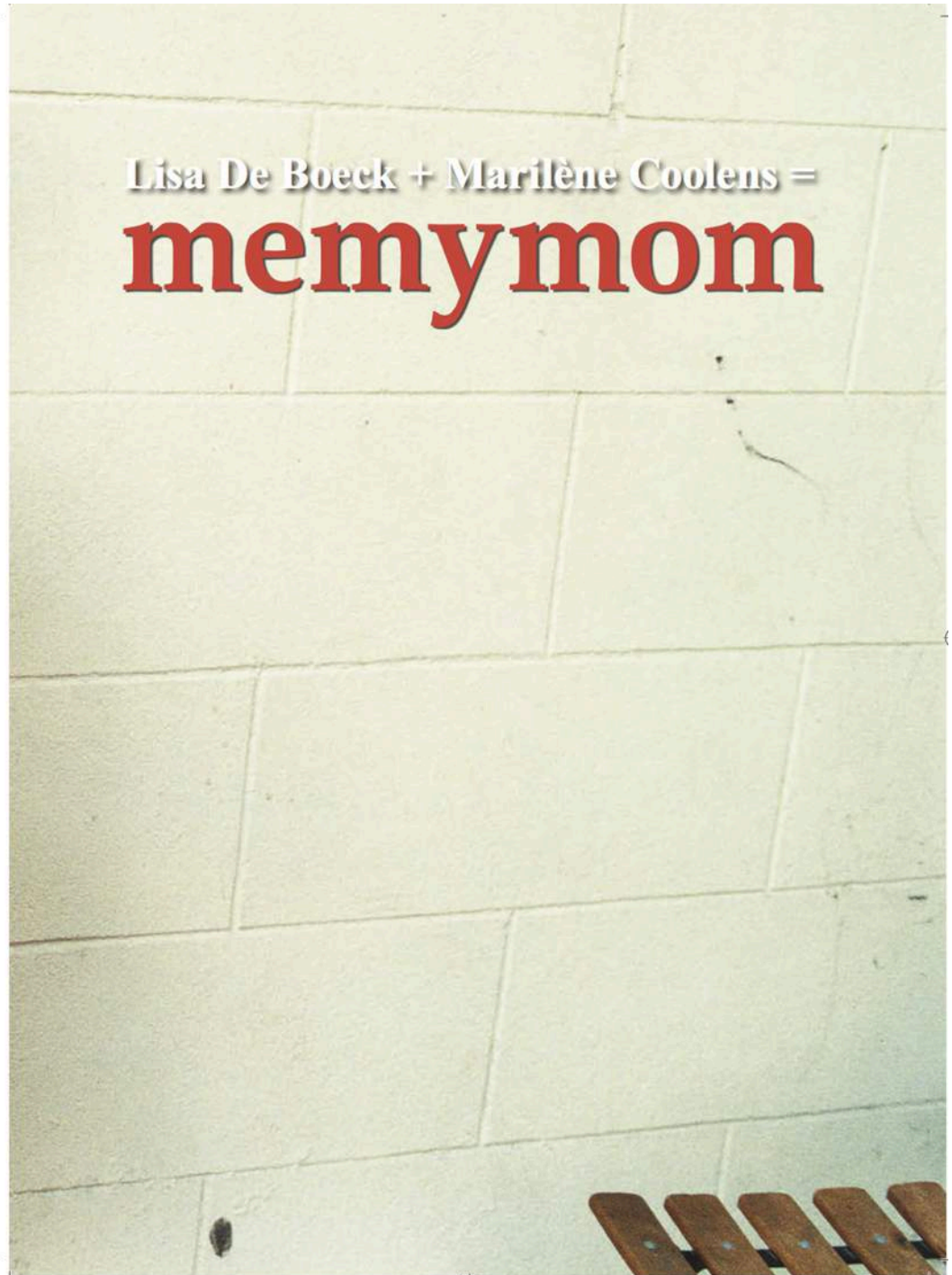
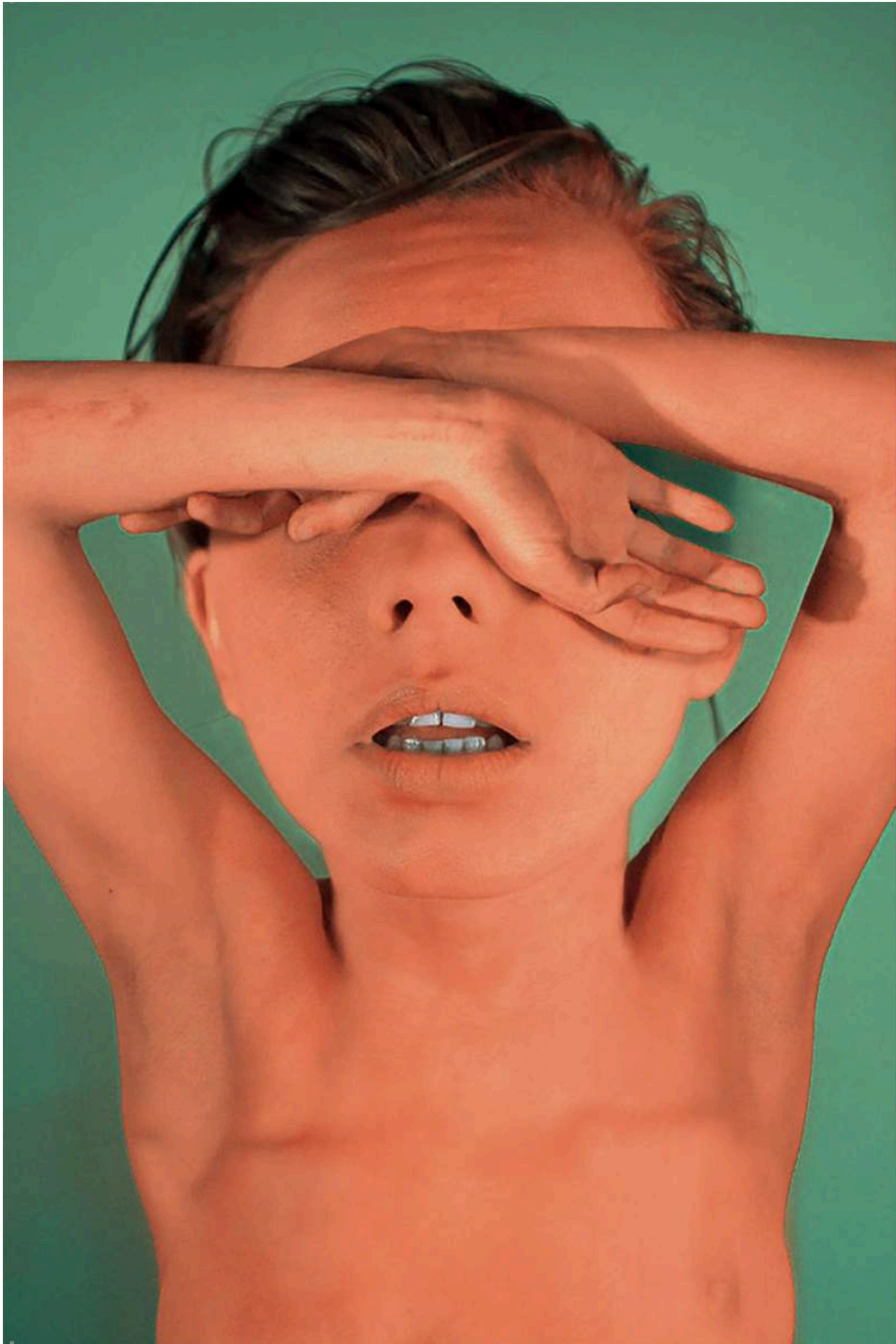

The Misfit, 1996 (The Umbilical Vein)

Lisa De Boeck + Marilène Coolens =
memymom

Me, 2010 (Stitch Me Up Doc)

WOORD GEERT STADEUS BEELD MEMYOM

Dat twee fotografen een duo vormen is al uitzonderlijk, en memymom is helemaal een buitenbeentje. Marilène Coolens en Lisa De Boeck zijn moeder en dochter. Ze werken al samen sinds Lisa vijf jaar oud was. Vandaag is hun plaats in de Belgische fotografiewereld verzekerd en groeit de interesse uit het buitenland voor hun aparte esthetiek en de vaak mysterieuze beelden die ze creëren. Snoecks maakte een keuze uit vijftientig jaar intrigerende foto's. memymom gidst.

The Misfit, 1996 (The Umbilical Vein)

Tussen 1990 en 2003 fotografeerde Marilène Coolens haar dochter Lisa De Boeck in scènes en kostuums die dikwijls door Lisa waren voorgesteld. Toen ze achttien werd en stopte met poseren voor die foto's ging ze samenwerken met haar moeder als memymom – allebei achter de camera deze keer. Het is pas twee jaar geleden dat hun 'analoge archief' uitgroeide tot de tentoonstelling *The Umbilical Vein* in Amsterdam. Marilène: "Ik had altijd zin in fotograferen en gelukkig deed Lisa gretig mee. Later, als oudere tiener, had ze er minder zin in. Het zijn geënceneerde foto's en ik dirigeerde soms fel, maar toch kun je de naturel van Lisa goed zien."

Lisa: "Omdat ik snapte wat jij bedoelde. We keken ook samen veel naar films en we deelden wel een referentiekader. Wij voelden elkaar goed aan. Die foto's maken, dat was een hele tijd lang ons familieleven. Het is ook heel intiem gebleven, tot we de foto's na een boeiende selectie zijn gaan tentoonstellen in het Vlaams Cultuurhuis de Brakke Grond. Als tiener haalde ik soms zelfs enkele van onze foto's van de muur als ik wist dat er vriendjes of vriendinnetjes zouden komen. Omdat ik dacht dat ze het niet zouden begrijpen."

Marilène: "In New York had ik een tentoonstelling van Cindy Sherman gezien, en dat heeft me toch wel gestimuleerd om met die foto's verder te gaan. Ik bracht een boek over haar mee en dat koesteren we nog altijd. Zeker de eerste jaren was zij een grote inspiratiebron."

Me, 2010 (Stitch Me Up Doc)

Lisa: "Toen zaten we in onze verffase. Mij of

mijn vrienden schilderen, die dan fotograferen en de foto's verknippen. Samen collages maken. Dat was heel intens, heel emotioneel. Met veel vervormingen. Het kwam van diep in mij naar boven, ik dacht er niet veel bij na. Maar het toonde wel hoe ik mij voelde."

Bleeding from the Belly Button, 2014 (The Baby Blues)

Marilène: "Dit gaat over onze moeder-dochterrelatie."

Lisa: "Mensen vormen zich daar altijd wel een beeld bij. En je hoort soms: knip die navelstreng toch door! Ik wilde dat even overdramatiseren. Ik denk dat je dan een wond openrijt. Veel van de beelden uit de reeks *The Baby Blues* spelen met dat thema. Ik toon graag geheimen in foto's. We stoppen veel van onszelf in kleine details, referenties waarvan dikwijls alleen wij het fijne afweten. Maar met de nodige zelfrelativering. Mensen hoeven niet alles te weten om ons verhaal te begrijpen."

Will I Turn Too? 2014 (The Baby Blues)

Marilène: "Het is goed hoe de dwangbuis en andere elementen in de twaalf foto's van *The Baby Blues* terugkeren. Of hier het Liberty-stofje, vrijheid als een omkering van de dwangbuis. Het is een reeks die klopt als je de puzzelstukjes goed legt."

Lisa: "Het is de simpliciteit van doorgedreven symboliek. We hebben heel hard aan deze reeks gewerkt, veel nagedacht. We voelden dat dit belangrijke foto's waren. Dat we er bij wijze van spreken ons publiek een stap-

je mee voor konden zijn.”

A Perezian Time, 2012

Lisa: “Deze nam ik toen ik alleen achterbleef in een kamer van het Sheraton Hotel in Brussel. Ik ben weg van het Sheraton. Foute kitsch, keigoed. Ik ga er heel graag naartoe omdat het een van de weinige plekken is waar ik voel dat ik me er kan verstoppen. Je ziet de stad door het raam maar je maakt er geen deel meer van uit. Ik had de camera bij en het licht zat goed.”

The Escort, 2013

Lisa: “We gingen drie weken naar Thailand...”
Marilène: “En dit was in het Baiyoke Sky Hotel in Bangkok.”

Lisa: “Het is de hoogste toren in Thailand en ik moest daar absoluut eens slapen. Heel erg fout hotel alweer. Alle toeristen samen in één grote toren. Maar het blijven fantastische interieurs voor een fotograaf. We wilden sowieso al lang een beeld maken van een escort. En hier viel ineens alles in de juiste plooi. Dat jurkje en de schoenen hebben we er ook speciaal voor gekocht in Bangkok. We begonnen foto's te nemen...”

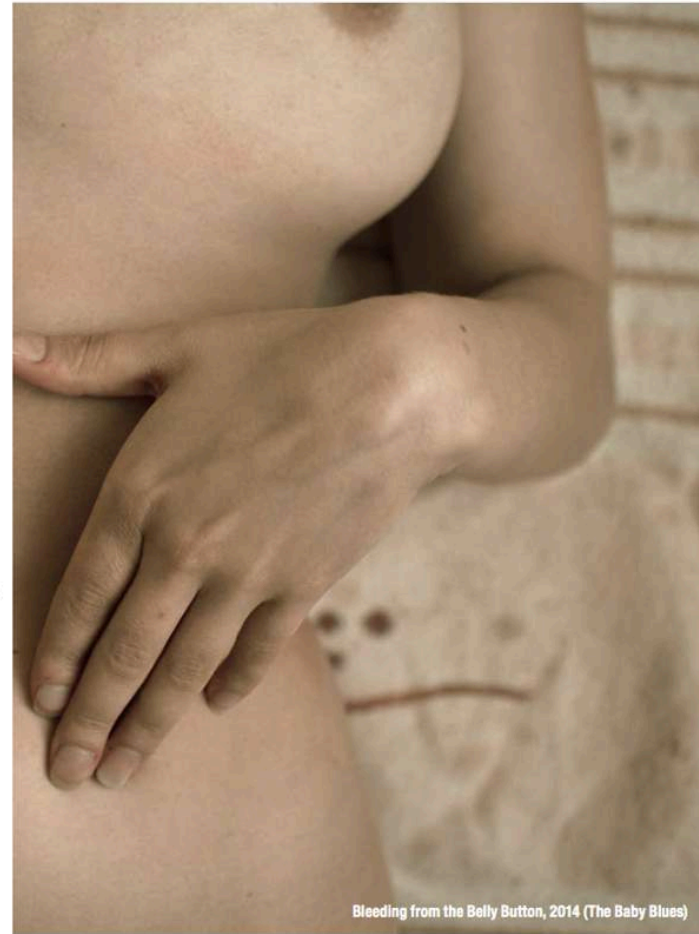
Marilène: “En het wilde eerst maar niet lukken.”

Lisa: “Nee. Bij het begin van een sessie durf ik nog wel eens lekker onnozel te doen. Alleen heel lollig, maar ik raakte maar niet in de juiste sfeer. Marilène verdraagt dat wel van mij omdat ze weet dat ik even nodig heb om in de stemming te komen. Ik schaam mij

ook nooit voor haar. Daarom werken wij zo goed samen. Die rol spelen, die dubbele lagen blootleggen, dat lukt mij alleen bij haar.”

Golden Boy, 2011

Lisa: “Dat is Vadim Vosters, de schilder. Wij leerden hem zes jaar geleden kennen op het Fotofestival in Knokke. Ik vond hem een knappe gast en gaf mijn kaartje en zei dat ik

Bleeding from the Belly Button, 2014 (The Baby Blues)

hem eens wilde fotograferen. Hij vond dat wel leuk en we maakten deze foto. Het begon met een gouden baard en uiteindelijk schilderden we hem helemaal in het goud. We zijn vrienden geworden en hij was het ook die ons min of meer attent maakte op de kunstwereld. Wij hadden nog niet echt nagedacht over tentoonstellen en al wat daarbij komt kijken en Vadim was daar indirect een grote stimulans in.”

twee fotosessies hadden we de beelden al voor het uitkiezen. Zij gaat er echt voor. Ik sta er altijd van te kijken hoe ver mensen bereid zijn te gaan. Magnifiek. Ik zocht eigenlijk naar een landschap voor een opdracht en toen kwamen wij langs de snelweg een industrieterrein in aanbouw tegen, vol interessante plekken. Dus belden wij naar Carlijn: ‘Wij hebben u naakt nodig, op een industrieterrein langs de E40!’ (lacht).” ■

Whodunnit, 2012

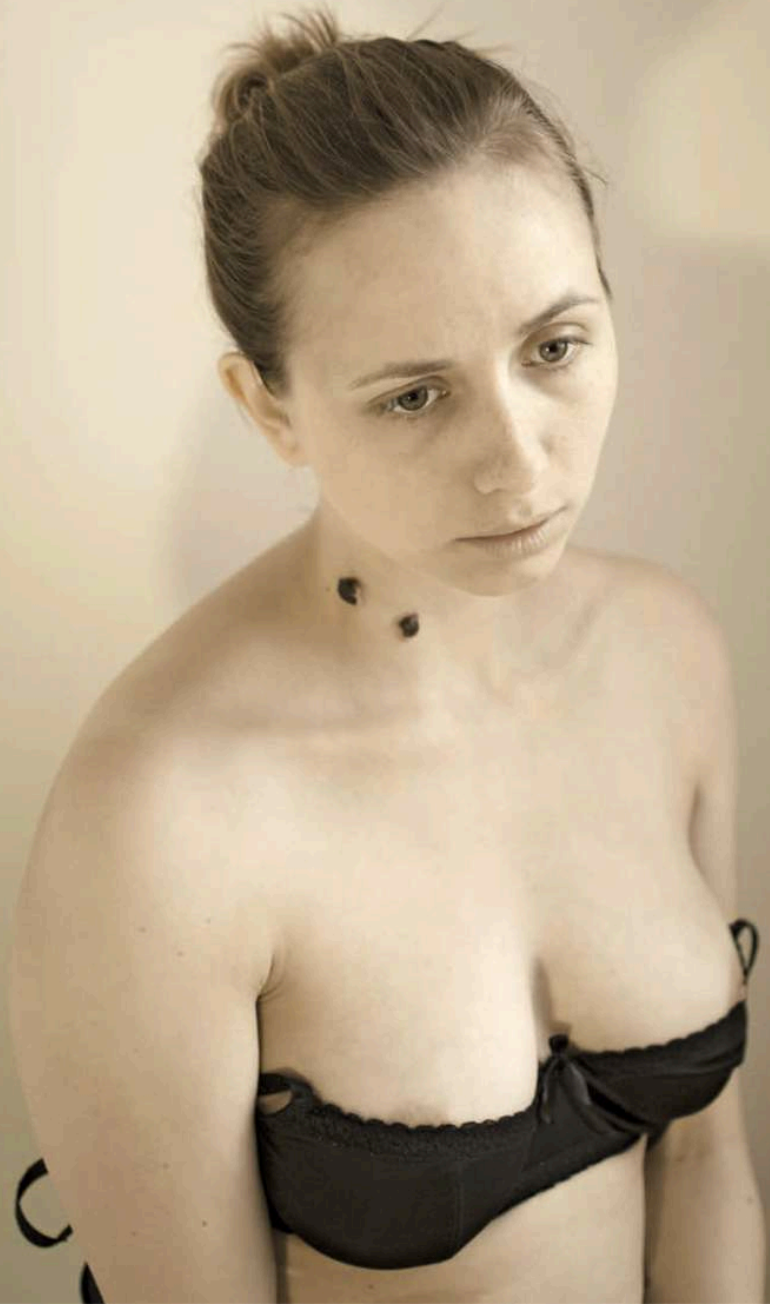
In de verder titelloze Whodunnit-reeks verkent memymom in sfeervolle en kleurrijke beelden de psychologische duisternis. Lisa vertolkt in elke foto de typische personages van een misdaadplot: getuige, slachtoffer en (mede-)dader.

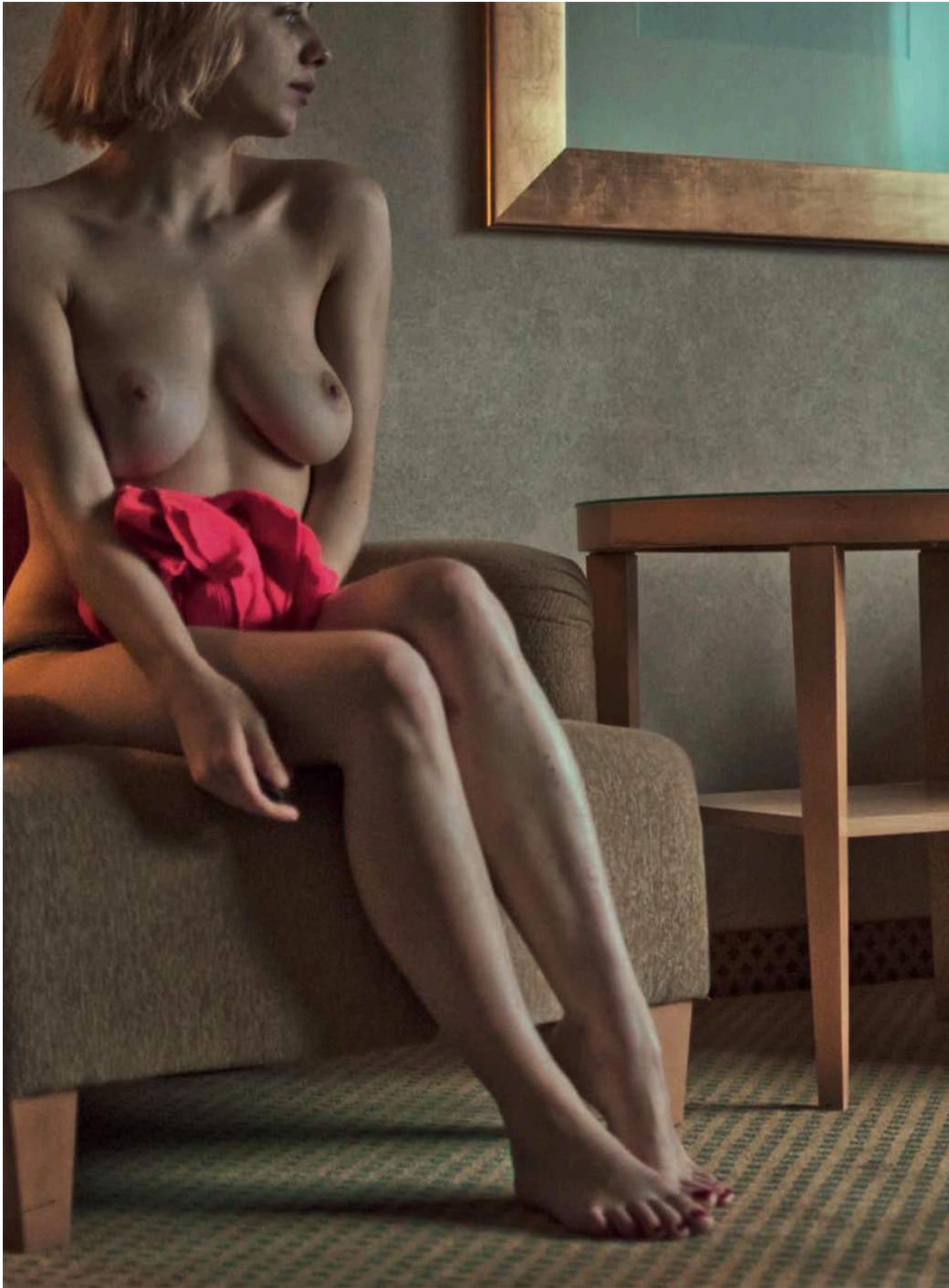
Marilène: “Toen we dit idee kregen zijn we onmiddellijk naar de Vossenmarkt getrokken op zoek naar kleren. Soms zit er niet veel bij, maar nu vonden we alles wat we nodig hadden voor deze foto's. Kledij is heel belangrijk. Er zit altijd iets in dat wringt. Hier is het heel ouderwets. Die foto's vertrokken allemaal vanuit improvisatie.”

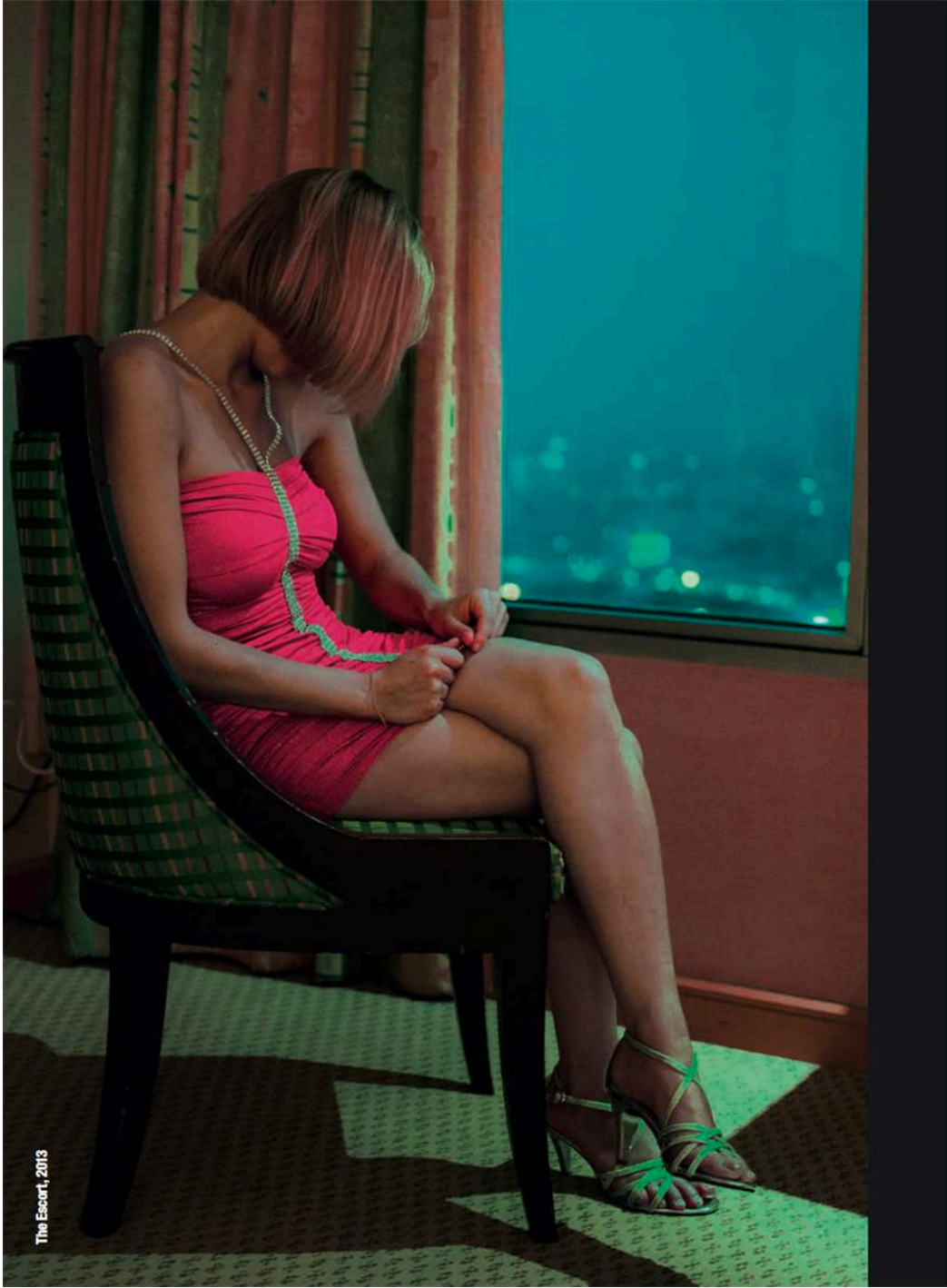
Lisa: “Ik heb ontelbaar veel posities ingenomen. Maar ik hield er altijd wel rekening mee dat de andere personages er ook ‘rondliepen’. De juiste posities en houdingen zie je als je puzzelend het beeld in elkaar zet.”

She's a Beast, 2014

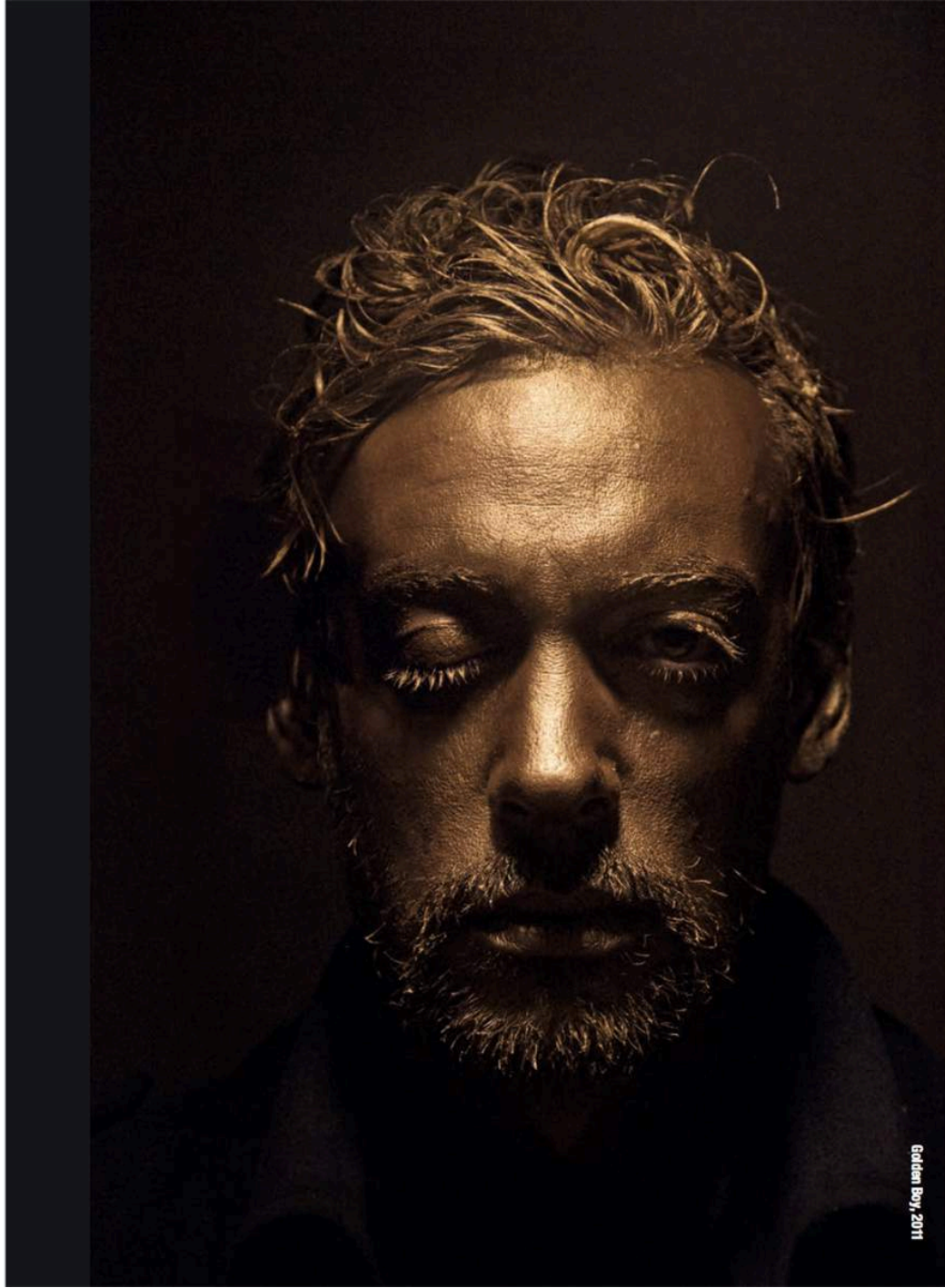
Lisa: “Carlijn Koppelmans is een performer en danseres bij onder meer Jan Fabre, waar we de laatste tijd mee samenwerken. Het is heel leuk, zelfs na

The Escort, 2013

Golden Boy, 2011

